

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG VAN DENDERMONDE 8 MAART 2006

BESCHIKKING ZOALS IN KORTGEDING d.d. 8 MAART 2006

A.R. 05/2895/A —

In de zaak van:

V. Joke, bediende, geboren te Aalst op (...) 1982, wonende te 9470 Denderleeuw, (...)

verzoekster, in persoon verschijnende en bijgestaan door Mtr. L. Dubois, advocaat te 9300 Aalst, Wellekensstraat 8 bus 1

TEGEN:

1. Z. N.V., met zetel te 2800 Mechelen, (...), (...), Ondernemingsnummer (...)

2. K. Antonios, geboren te Elefteroupolis op (...) 1970, wonende te 3001 Leuven, (...)

Verweerders, vertegenwoordigd door Mtr. M.P. De Brabander loco Mtr. J. De Ketelaere, advocaat te 3000 Leuven, Bondgenotenlaan 155 A

wordt volgende beschikking verleend

Gezien het op 15 december 2005 neergelegde verzoekschrift, strekkende tot:

- het vaststellen van een discriminerende daad conform artikel 19 § 1 van de "Wet van 25 februari 2003 ter bestrijding van discriminatie en tot wijziging van de wet van 15 februari 1993 tot oprichting van een Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding", hierna "Antidiscriminatiewet" geheten,
- vervolgens het bevelen van de staking van deze handeling, onder verbeurte van een dwangsom van 1.000,00 € per overtreding,
- het doen aanplakken van deze beslissing conform het artikel 19 § 2 gedurende een maand binnen als buiten de inrichtingen van gedaagde, onder andere en voornamelijk in het restaurant "Z." te 9300 Aalst, (...),
- veroordeling tot de kosten.

Gehoord partijen ter terechtzitting van 08 februari 2006.

Gezien de door partijen neergelegde besluiten en stukken.

I. Verzoekster is motorisch gehandicapt aan de vier ledematen, verplaatst zich in een rolstoel en wordt bijgestaan door een **assistentiehond**. Op 01 mei 2005 begaf zij zich met familieleden in het restaurant aan eerste gedaagde toebehorend en door tweede uitgebaat. Aan haar hond werd de toegang geweigerd.

II. Verzoekster acht zulks in strijd met het artikel 2 § 2 van de Antidiscriminatiewet en stelt dat de regel dat honden niet in een restaurant wordt toegelaten in casu een schadelijke weerslag heeft op verzoekster en verwijst naar het in het artikel 2 § 4 vermelde verbod van elke vorm van directe of indirecte discriminatie bij het leveren of het ter beschikking stellen van goederen en diensten aan het publiek.

Verzoekster verwijst nog naar het artikel 3.1.4. van het Koninklijk Besluit van 07 februari 1997 dat het verbod van aanwezigheid huisdieren in lokalen waar voedingsmiddelen in de handel worden gebracht uitsluit

Verzoekster omschrijft zelf de hond als het verlengde van haar persoon, die haar helpt zelfstanding te zijn om niet voortdurend afhankelijk te zijn van derden.

Zij stelt reeds de toegang te zijn geweigerd vooraleer zij het restaurant betrad, niettegenstaande zij het "officiële toegangspasje" vertoonde en de hond te herkennen was aan het geelkleurig jasje.

Verzoekster verwijst naar de neergelegde opgestelde processen-verbaal na klacht van harentwege.

Nopens de redenen waarom verzoekster wachtte met het instellen van de vordering ligt in de omstandigheid dat verweerders aan hun standpunt blijvend vasthielden.

III.1. Verweerders ontkennen elke discriminerende handeling en stellen dat gehandicapten met assistentiehonden in het bedoelde restaurant meer dan welkom zijn en er de facto wekelijks toegang krijgen wanneer het personen betreft die op dat ogenblik hun assistentiehond effectief inzetten en van zijn diensten gebruik maken.

In casu stellen verweerders dat verzoekster zich in het gezelschap van tien familieleden bevond, wat hét grote verschil uitmaakt tegenover een gehandicapte persoon alleen waar een assistentiehond bij nodig is.

Aldus stellen verweerders dat de bedoelde hond niet als assistentiehond fungeerde doch als gezelschapshond en aldus niet toegelaten.

Verweerders stellen zulks zelf te mogen beoordelen als niet manifest noch steeds als een vorm van indirecte discriminatie en verwijzen daarnaast naar de seponering door het Openbaar Ministerie van de strafklacht wegens "onvoldoende bewijzen".

Verweerders stellen dat door meer dan zeven maanden te wachten vooraleer huidige procedure in te stellen verzoekster in werkelijkheid enkel op wraak uit is en haar vordering tergend en roekeloos is.

In de meest ondergeschikte orde verzoeken verweerders om in het desbetreffende geval de dwangsom te beperken tot 125,00 €, hoogstens 250,00€.

III.2. Bij tegenvordering verzoeken verweerders te zeggen voor recht dat zij de Antidiscriminatiewet niet hebben geschonden nu de functie van assistentiehond door de aanwezige familieleden kon worden ingevuld, zodat de toepassing van deze Antidiscriminatiewet niet afhankelijk mag worden gemaakt van de subjectieve wil of wens van verzoekster om zich als invalide desalniettemin door de assistentiehond te laten bijstaan.

Verzoekers vragen dan ook veroordeling tot de kosten en de uitvoerbaarheid ervan.

IV. Uit de feiten en de argumenten van partijen dient te worden afgeleid dat verweerders in wezen stellen dat de aanwezigheid van de familieleden voldoende was om verzoekster zonder de assistentiehond toe te laten. In deze optiek zou de aanwezigheid van de familieleden voldoende geweest zijn om verzoekster bij te staan.

Wanneer verweerders hierover stellen dat verzoekster de toepassing van deze Antidiscriminatiewet afhankelijk maakt haar eigen subjectieve wil of wens om zich als invalide door de assistentiehond te laten bijstaan gaan zij voorbij aan de vaststelling dat zij best geplaatst is om hierover te oordelen.

Verweerders bewijzen niet over de mogelijkheid of over de expertise te beschikken, noch voeren dit aan, om op ondubbelzinnige wijze uit te maken of in hoeverre verzoekster de hulp van de assistentiehond in de gegeven omstandigheden nodig heeft of zou kunnen hebben.

Het ligt evenmin bij de uitbater om er over te oordelen of de bedoelde familieleden dienen te beslissen over de al dan niet noodzakelijkheid van het geven van hulp: dit komt in de eerste plaats toe aan verzoekster zelf.

Overigens was de eerste reactie van tweede verweerder, uitbater van het restaurant, tegenover de politie dat de weigering gebaseerd was op hygiënische overwegingen en voor de andere klanten.

Haar wens om zich te laten bijstaan was in casu niet onredelijk noch ongepast noch in die mate bewezen hinderlijk voor de zaak of voor andere klanten in de zaak, dat de beslissing van de uitbater hierdoor geen inbreuk tegen de Antidiscriminatiewet zou uitmaken, hetzij tegen het Koninklijk Besluit van 07 februari 1997 zoals hierna gezegd.

Dat de uitbater op zijn standpunt bleef kan (ook) worden verklaard doordat het meningsverschil klaarblijkelijk in luide ruzie ontaardde en dat ter plaatse gekomen leden van de plaatselijke politie de uitbater gelijk schenen te geven door vast te stellen dat "de wet voor interpretatie vatbaar was en de uitbater het recht had de toegang tot de zaak te weigeren". Deze uitlatingen dienen evenwel voor rekening van degene(n) die ze uitte te worden gelaten.

De beslissing van de uitbater om de assistentiehond niet toe te laten is niet op objectieve gegevens gesteund noch wat betreft de opportuniteit, waar hij in casu niet bevoegd is om hier over te oordelen, noch om hygiënische redenen.

Immers, wat dit laatste betreft, volgt de uitzondering, inderdaad, uit het artikel 3.14 van het Koninklijk Besluit van 07 februari 1997 stellende dat waar principieel de aanwezigheid van huisdieren in de (bedoelde) lokalen verboden is, afgerichte honden, die motorisch gehandicapten in hun beweging begeleiden, hierop een uitzondering vormen en dit enkel in de lokalen waar voedingsmiddelen in de handel worden gebracht.

Het wordt niet betwist dat het in casu om een getrainde afgerichte hond gaat.

De uitbater had derhalve geen gronden om de assistentiehond de toegang te ontzeggen.

Deze weigering maakte een inbreuk uit op de Antidiscriminatiewet doordat de uitbater niet bevoegd is om te besluiten dat zijn handelwijze in casu geen schadelijke weerslag heeft op de persoon van verzoekster, conform het artikel 2 § 2 van de Antidiscriminatiewet, nu die handelwijze evenmin objectief en redelijkerwijze wordt gerechtvaardigd.

V. Om al deze redenen dient te worden vastgesteld dat een inbreuk gepleegd werd tegen de Antidiscriminatiewet en dient, conform het artikel 19.§1. de staking ervan te worden bevolen.

Hierbij dient toepassing te worden gemaakt van het artikel 20 van de Antidiscriminatiewet nu het niet blijkt dat aan de gezegde discriminatie een einde gekomen is zoals blijkt uit het door verweerders gevoerde verweer en dienen verweerde s te worden veroordeeld tot betaling van een dwangsom te begroten op 250,00€ per toekomstige inbreuk, met een maximum van 2.500,00€.

Nu er evenwel mag worden aangenomen dat hoger gezegde maatregelen van aard zijn om de gewraakte daad of de uitwerking ervan te doen ophouden, zijn er geen redenen om in te gaan op de door verzoekster gevraagde publicatie, conform het artikel 19.§2. van de Antidiscriminatiewet.

Conform het artikel 22 in fine van de Antidiscriminatiewet is huidig vonnis uitvoerbaar bij voorraad en dient het, ambtshalve en onverwijld door de griffier te worden medegedeeld aan alle partijen en aan de Procureur des Konings.

Gelet op de artt. 1035 en 1038 Ger;W. en art. 19 § 1 van de Antidiscriminatiewet;

OM DEZE REDENEN,

Wij, J. Serrus, Voorzitter der Rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, bijgestaan door S. Lievens, griffier, recht sprekende naar de vormen van het kortgeding, in openbare terechtzitting en op tegenspraak:

Rekening houdende met de artikelen 2, 30 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Verklaren het verzoek ontvankelijk en gegrond zoals hierna gezegd:

Zeggen dat de weigering vanwege de heer K. Antonios, uitbater van het restaurant "Z." te 9300 Aalst, (...), om op 01 05 2005 de geleidehond van mevrouw Joke V. in dit restaurant toe te laten, tegenover mevrouw Joke V. een discriminerende daad in de zin van het artikel 19 § 1 van de "Wet van 25 februari 2003 ter bestrijding van discriminatie en tot wijziging van de wet van 15 februari 1993 tot oprichting van een Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding" uitmaakt,

Veroordelen verweerders tot betaling van een dwangsom ten bedrage van 250,00€ per toekomstige inbreuk, met een maximum van 2.500,00€.

Verklaren huidig vonnis uitvoerbaar bij voorraad en zegt dat het ambtshalve en onverwijld door de griffier te dient te worden medegedeeld aan alle partijen en aan de Procureur des Konings.

Meer en anders gevorderde ongegrond

Kosten lastens verweerders, in hoofde van verzoekster begroot op 118,99€ rechtsplegingsvergoeding.

Dendermonde, **acht maart tweeduizend en zes**